

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4602/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Davorki Ćurko Nasić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Željka Kučeka, OIB: 36003640335, Zagreba, Ulica Dobriše Cesarića 63, kojeg zastupa punomoćnik Denis Meczner, odvjetnik u Samoboru, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 11. svibnja 2026., u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika te u odsutnosti punomoćnika tuženika, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetan i da ne proizvodi pravne učinke dio članka 5. Ugovora o kreditu br. 016-44/2008, koji je potvrđen i solmeniziran po javnom bilježniku Željki Horvat Pernar iz Zagreba, pod brojem OV-1207/2008, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita, i tuženika, kao kreditora, u dijelu koji glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,50% (dvacijelihpedeset posto) iznosa kredita."

II Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. isplatiti tužitelju Željku Kučeku iznos od 360,72 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 25. siječnja 2008. do isplate, po kamatnoj stopi koja se, za razdoblje do 31. srpnja 2015., određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, te za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 403,08 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28. svibnja 2026. pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 22. siječnja 2008. kao korisnik kredita, sklopio s prednikom tuženika, Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao davateljem kredita, Ugovor o kreditu broj 016-44/2008, solmeniziran po javnom bilježniku Željki Horvat Pernar iz Zagreba, pod brojem OV-1207/2008, prema kojem je tuženik tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 23.867,00 CHF, s rokom otplate od sedam godina. Navodi i da je u čl. 5. tog Ugovora ugovorena obveza plaćanja jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 2,50% od iznosa kredita, a koji su u konkretnom slučaju iznosili 2.717,85 kn, odnosno 360,72 EUR, za koju odredbu smatra da je ništetna. Navodi i da je predmetna naknada ugovorena na netransparentan način, bez specifikacije stvarnih troškova i pruženih usluga te da tužitelj, kao potrošač, nikada nije zaprimio troškovnik koji bi opravdavao takvu naknadu te mu nije dan bilo kakav temelj da prije ugovaranja sam procijeni je li mu povoljnije uzeti kredit upravo kod tuženika ili u nekoj drugoj banci, a pritom se poziva i na presude Suda Europske unije u spojenim predmetima broj C-224/19 i C-259/19. Navodi i da je tuženik navedenu naknadu obračunao odmah po isplati kredita, tako da je tužitelju kao potrošaču ustegnuo iznos od 2.717,85 kn, odnosno 360,72 EUR. S obzirom da se radi o nišetnoj odredbi, tužitelj je zatražio da sud to utvrdi i naloži tuženiku da mu vrati naplaćeni iznos naknade od 360,72 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 25. siječnja 2008. do isplate, uz naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.687,95 EUR, s obzirom da tužitelj potražuje isplatu iznosa od 360,72 EUR, pa se očito radi o suviše visoko naznačenoj vrijednosti predmeta spora. Istaknuo je i prigovor zastare, te osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva, s tim da je učinio nespornim visinu i datum naplaćene naknade. Prigovor zastare je obrazložio time što je tužba podnesena 7. srpnja 2025., te se na zahtjev za isplatu, koji se temelji na stjecanju bez osnove, primjenjuje opći zastarni rok od pet godina. Kako je Ugovor o kreditu zaključen 2008., te i iznos naknade naplaćen 2008., kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva je u zastari, a s obzirom na to, tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes za utvrđivanje ništetnosti, jer deklaratorni zahtjev ne može biti sam sebi svrha. Navodi i da tužba ne sadrži koje su konkretne radnje dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se ne može napraviti test je li sporna ugovorna odredba ništetna. Tvrdi i da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora, kao i da je sadržaj Ugovora određen sukladno iskazanim voljama stranaka. Odredbe u Ugovoru o kreditu koje se tiču naknade za obradu kredita bile su jasne, lako uočljive i razumljive, te su sva prava tužitelja kao potrošača bila poštivana u cijelosti, jer mu je tuženik u tim pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, pa tako i o naknadi za obradu kredita. Dodao je i da u bankarskom poslovanju banka ima pravo naplatiti

naknade za svoje usluge, a koje su naznačene u Tarifi naknada banke, koja je odobrena od strane regulatora, odnosno Hrvatske narodne banke. Slijedom navedenog, smatra da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita. Prigovorio je i da bi tužitelj imao status potrošača te je istaknuo i da je došlo do zatvaranje obveze tužitelja po kreditu, pa se ništetnost više ne može isticati. Osporio je i zatraženi tijek zateznih kamata, jer smatra da tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju. Slijedom navedenog, predložio je odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti, uz naknadu troška parničnog postupka tuženiku.

3. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 016-44/2008 od 22. siječnja 2008. (dalje: Ugovor), potvrdu (solemnizaciju) privatne isprave, isplatni nalog - obračun, Odluku o naknadama za usluge tuženika, te je saslušan tužitelj.

4. Ocjenjujući u postupku izvedene dokaze, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Osnovano je tuženik prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.687,95 EUR, jer iako je tužitelj, pored zahtjeva za isplatu iznosa od 360,72 EUR, postavio i tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, s obzirom da upravo zbog te ništetnosti potražuje navedeni iznos, radi se zapravo o deklaratornom preambulu zahtjeva za isplatu, koji zahtjev se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se ista određuje samo prema vrijednosti zahtjeva za isplatu, a sukladno čl. 35. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), jer zahtjev za isplatu u tom slučaju predstavlja glavni zahtjev, stoga je vrijednost predmeta spora utvrđena na pripremnom ročištu u iznosu od 360,72 EUR (tako i VSRH u odluci Rev-479/2010-2 od 11. travnja 2011.).

6. Među strankama nije sporno, a isto i proizlazi iz sadržaja Ugovora, tj. da su isti sklopili tužitelj, kao korisnik kredita, i pravni prednik tuženika, Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao kreditor, kao i da je istim tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu od 23.867,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate, s ugovorenom kamatnom stopom od 5,60% godišnje, koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika. Iz istog proizlazi i da se točkom 5. Ugovora predviđeno da se prije isplate kredita od iznosa istog odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,50% iznosa kredita. Nije sporno niti da je tužitelju po toj osnovi naplaćen 25. siječnja 2008. iznos od 2.717,85 kn, odnosno u važećoj valuti iznos od 360,72 EUR, odnosno da je prilikom isplate kredita za taj iznos umanjen iznos kredita koji je isplaćen tužitelju, što i proizlazi iz isplatnog naloga - obračuna. Nije sporno niti da se na predmetni odnos ne primjenjuju utvrđenja suda iz postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača - korisnika kredita protiv više banaka, koji postupak je vođen pred Trgovačkim sudom u Zagrebu i u kojem je dana 4. srpnja 2013. sud donio presudu posl.br. P-1401/2012 kojom su pravomoćno utvrđene povrede prava potrošača od strane, između ostalih, i tuženika, koje se odnose na kredite s valutnom klauzulom u CHF, i to na odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, dok predmet utvrđenja suda u tom postupku nije bila sporna ugovorna odredba.

7. Iz sadržaja Ugovora proizlazi i da se radilo o namjenskom kreditu za kupnju vozila, a da se radi o potrošačkom ugovoru proizlazi iz okolnosti da je isti tužitelj podigao kao fizička osoba i to radi kupnje vozila koje mu je bilo potrebno za privatne svrhe, kako to proizlazi iz njegovog iskaza, koji je sud u cijelosti prihvatio kao logičan i uvjerljiv. Ovo s obzirom na čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine,

br. 79/07, dalje: ZZP/07), prema kojoj odredbi je potrošač definiran kao svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Nadalje, iz njegovog iskaza proizlazi i da su ga, kada je vozilo odabrao u autosalonu, uputili tuženiku jer je tuženik imao suradnju s autokućom vezano za autokredite. Kod tuženika je dogovorio visinu kredita i rate, te je odabrao između tri ponuđene opcije tj. kredita s valutnom klauzulom u EUR, u CHF ili kuskog kredita, a na kredit s valutnom klauzulom u CHF se odlučio jer je bio najpovoljniji. Kada je drugi put došao kod tuženiku, dočeka ga je pripremljen nacrt ugovora, tako da da nije bilo pregovora o ugovornim odredbama, pa tako ni o spornoj odredbi kojom je predviđeno plaćanje troškova obrade kredita. Tužitelj je iskazao da je pitao treba li navedene troškove platiti i može li se drugačije ugovoriti, ali mu je rečeno da bez toga ne može dobiti kredit, a pritom mu nije rečeno na koje troškove se ta naknada odnosi i zašto se baš u toj visini, odnosno postotku od iznosa kredita naplaćuje, tako da je shvatio da to mora prihvatiti ili neće dobiti kredit. Dodao je i da mu u banci nisu pokazali nikakve cjenike ili troškovnike kojim bi se opravdala visina te naknade.

8. Dakle, u postupku je utvrđeno da je predmetni Ugovor sklopljen na standardiziranom obrascu ugovora, da tužitelju iz sporne odredbe nije bilo jasno zašto mora tuženiku podmiriti naknadu za obradu kredita, na koje se troškove ista odnosi i zašto se baš u tom postotku od iznosa kredita naplaćuje, a niti mu je djelatnik tuženika to objasnio. Utvrđeno je i da nije bilo mogućnosti pregovaranja o pojedinačnim odredbama Ugovora, pa tako niti o spornoj.

9. Neosnovano je tuženik prigovorio zastari u dijelu zahtjeva za utvrđenje ništetnosti, jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, sukladno 328. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

10. Glede ništetnosti sporne ugovorne odredbe za istaknuti je da je odredbom čl. 96. st. 1. ZZP/07, koji se primjenjuje s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno st. 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da trgovac može dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo (st. 4.), što znači da je teret dokaza ove okolnosti na trgovcu. Sukladno čl. 97. ZZP/07, uz ispunjenje navedenih pretpostavki, mogle bi se smatrati nepoštenima, primjerice, i odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom, a sukladno čl. 98. ZZP/07, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, pri čemu, sukladno čl. 99. ZZP/07, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Nadalje, sukladno čl. 102. ZZP/07, nepoštena ugovorna odredba je ništetna, s tim da ništetnost ugovorne odredbe ne povlači ništetnost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Sporna ugovorna odredba o obvezi korisnika kredita platiti jednokratnu naknadu ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, pa se na nju ne odnosi odredba čl. 99. ZZP/07. Nadalje, iako je navedena odredba naizgled jasna i razumljiva, u smislu obveze tužitelja na plaćanje naknade, ta odredba nije jasno određena u smislu troškova na koje se ona odnosi, niti je to tužitelju objašnjeno prilikom dogovaranja, odnosno sklapanja Ugovora, pa se, po ocjeni suda, radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi. Ovo stoga što se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kojom je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade u relativno visokom iznosu od 360,72 EUR, te je istom, po ocjeni suda, prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača. Pritom je za istaknuti i da je nelogično da bi ti troškovi odgovarali izvršenoj usluzi, prvenstveno s obzirom da je ista naplaćena u postotku od iznosa kredita, pa je nejasno kako bi upravo taj postotak (2,50%), odnosno naplaćeni iznos od 360,72 EUR, mogao korespondirati s visinom eventualnih troškova, a naplata istih je neosnovana i imajući u vidu, osim toga, da se može raditi jedino o redovnim troškovima poslovanja banke koji se istom naplaćuju, kao što su plaće djelatnika, režijski troškovi, porezi i slično, za koje svakako tuženik nije dokazao da korespondiraju s iznosom naknade koja je naplaćena tužitelju. Za dodati je i da je cijena kredita sadržana u ugovornoj kamati, pa tuženik ne može osnovano još i redovne troškove svog poslovanja prebaciti na korisnika kredita. Još je za dodati i da tuženik nije mogao valjano u ukupni iznos kredita uključiti nijedan iznos namijenjen podmirenju obveza ugovorenih na temelju predmetnog kredita, poput administrativnih troškova, kamata, provizija i bilo koje druge vrste naknade koju potrošač mora platiti, kako to proizlazi iz odluke Suda Europske unije u predmetu C-744/24 Bank Polska Kasa Opieki, prema kojoj članak 3. točke (g) i (j) Direktive 2008/48/EZ treba tumačiti na način da mu se protivi uključivanje u ugovore o potrošačkom kreditu odredbi kojima se predviđa primjena kamatne stope ne samo na ukupan iznos kredita nego i na iznose namijenjene plaćanju troškova povezanih s tim kreditom, a što je upravo tuženik učinio u konkretnom slučaju, što je dodatno uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana u smislu da tužitelj plaća i zateznu kamatu na ugovorene naknade koje se naplaćuju od iznosa kredita.

12. Slijedom navedenog, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je nametnula obvezu tužitelju, kao potrošaču, plaćanja neobrazloženih troškova i naknada u iznosu koji svakako ne odgovara eventualnim stvarnim troškovima koji su mogli nastati prilikom obrade kredita, koja odredba je, imajući u vidu i visinu naplaćene naknade, kao i način ugovaranja, prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga je ista, sukladno čl. 102. ZZP/07, ništetna, s tim da ništetnost te odredbe ne povlači ništetnost samog ugovora, budući da on može opstati bez te odredbe. Za dodati je i da se, imajući u vidu visinu naplaćene naknade, i okolnosti sklapanja Ugovora (izostanak pregovora), ne radi o zabrani manjeg značaja, tako da unatoč tomu što je ugovor izvršen, to nije od utjecaja na mogućnost isticanja ništetnosti u smislu čl. 326. st. 2. ZOO. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnost sporne ugovorne odredbe i odlučio kao pod točkom I izreke.

13. Sukladno odredbi 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje usmjereno na isplatu primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO. Međutim, iako je od dana plaćanja predmetnog iznosa naknade do dana podnošenja tužbe (7. srpnja 2025.)

proteklo više od pet godina, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je on u ovom postupku zatražio da sud spornu odredbu predmetnog ugovora o kreditu, kojom je ugovorena naknada za usluge kreditora, utvrdi ništetnom. Ovo s obzirom na pravno shvaćanje zauzeto na 1. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva, koji je konkretno posrijedi, zastarijevanje počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbine tužitelja, koja je usmjerena na povrat neosnovano naplaćenog iznosa naknade, ne počinje teći sve do pravomoćnosti ove odluke.

14. Slijedom navedenog, naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju iznos naplaćene naknade za obradu kredita od 360,72 EUR i to sa zateznim kamatama, sukladno čl. 1115. st. 1. ZOO, s obzirom da predmetno potraživanje predstavlja stečeno bez osnove, tekućim od nespornog dana naplate naknade, odnosno 25. siječnja 2008. do isplate. Pravo na zatezne kamate tekuće od dana naplate naknade pripada tužitelju jer je tuženik bio nepošten, budući da je znao i morao znati da naplaćivanje navedenog iznosa naknade, ne opravdavaju troškovi na koje se odnosi, te je znao da tužitelj nije bio u mogućnosti pregovaranja o toj ugovornoj odredbi, a niti je bio upoznat s tim na što se naknada odnosi, u kojoj visini i zašto baš u toj se naplaćuje.

15. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP, a isti su odmjereni primjenom čl. 155. ZPP, kao i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje: Tarifa).

16. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to: trošak sastava tužbe po Tbr. 7 toč. 1. (50 bodova), trošak sastava podneska od 3. listopada 2025. po Tbr. 8. toč. 1. (50 bodova), trošak zastupanja na ročištu od 11. svibnja 2026. po Tbr. 9. toč. 1. (50 bodova), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude po Tbr. 9. toč. 3. (25 bodova), te pristojbe na tužbu u iznosu od 26,54 EUR i presudu u iznosu od 26,54 EUR.

17. Slijedom navedenog, dosuđena mu je naknada parničnog troška u ukupnom iznosu od 403,08 EUR, i to sa zateznim kamatama, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP, tekućim od dana donošenja presude pa do isplate.

18. Odluka o visini kamatne stope temelji se na čl. 29. st. 2. ZOO.

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Davorka Ćurko Nasić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka presude, a koja se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-b7508**

Kontrolni broj: **02f97-547d3-35640**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.